

Ἀδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Θὰ πρέπει τώρα νὰ εἴσθε εἰς θέσιν νὰ σχηματίζετε μίαν πλήρη εἰκόνα - ἔννοια γιὰ νὰ μπορέσετε εἰς τὸ μέλλον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Ἰδέαν τοῦ τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Καί πάλιν ἡ Ἰδέα αὐτή θὰ εἶναι ἐλαχίστη ἐν συγκρίσει μὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ὅπως, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος.

Ὡς εἴχαμεν περὶ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια εἶναι πολὺ πολὺ περιορισμένη διὰ νὰ συλλάβῃ κάτι πέραν τοῦ τοποχρονικοῦ, πέραν τοῦ φθαρτοῦ, πέραν τοῦ ἐναλλαζομένου, τοῦ ὑπὸ διαρκῆ ἀλλαγῆν.

Ἡμεῖς τώρα ὅμως θὰ πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς αἰωνιότητος, ἐκεῖ ποῦ ὅλα εἶναι αἰώνιον παρὸν. Ὅταν εἰσέλθωμεν ἐκεῖ θὰ δυνηθοῦμεν νὰ ἀντιληφθοῦμεν ἔστω καὶ ὀλίγον τοῦ τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Μὴν φαντασθῆτε ὅτι, μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς χωριστικότητος, τῆς διαρκοῦς ἀλλαγῆς, τῶν τοποχρονικῶν συνθηκῶν καὶ καταστάσεων μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν τὸ τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἢ τὸ τί εἶναι ὁ ἑαυτὸς σας θεῖα Μονάς. Καί ὁ μεγαλύτερος μύστης ἂν δὲν προχωρήσῃ πέραν τοῦ Νοητοῦ κόσμου, ἂν δὲν προχωρήσῃ πέραν τῶν τοποχρονικῶν, ἂν δὲν ἀντιληφθῇ τὸν ἑαυτὸν τῶν αἰώνιον μέσα εἰς τὴν αἰωνιότητα, δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὸν αἰώνιον, τὸν Ἀπόλυτον. Καί, ὡς αἰώνιον καὶ Ἀπόλυτον ὀνομάζω τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεῖαν Μονάδα.

Πῶς θὰ μπορέσωμεν νὰ εἰσέλθωμεν σὲ μίαν ἀντίληψιν τοῦ τί εἶναι ἡ θεῖα Μονάς; Ἀσφαλῶς ἀφοῦ ὅλα σιγήσουν μέσα μας, σκέψεις, συναίσθημα, ἐπιθυμίες. Πάθη; Αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχουν σιγήσῃ πρὸ πολλοῦ. Καί ὅταν εἰσέλθωμεν σὲ μίαν κατάστασιν τὴν ὅποیان θὰ ἔλεγα δεκτικῆ, νὰ ἀφήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τόσον μακριὰ ἀπὸ τὴν προσωπικότητα σήμερα καὶ ὡστόσο, τόσον κοντὰ στὸν ἑαυτὸν μας, γιὰτὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, εἴμεθα, ζοῦμεν καὶ ὑπάρχομεν. Ἀλλὰ ἀσφαλῶς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθοῦμεν μέσα στὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω, ὅπως, οὔτε καὶ τὸν ἑαυτὸν μας θεῖα Μονάδα θὰ ἀντιληφθοῦμεν μέσα στὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω. Τὸν ΛΟΓΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ὡς καὶ τὸν ἑαυτὸν μας Ψυχὴ ἡυτοεπίγνωσιν μποροῦμεν νὰ τὸν ἀντικαθρεφτίσωμεν μέσα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω, ἀλλὰ; διὰ νὰ γνωρίσωμεν τί εἶναι, θὰ πρέπει νὰ προχωρήσωμεν πέραν τοῦ Νοητοῦ κόσμου. Κάποιον ὅμως ἀντικαθρεφτισμόν, τόσον τοῦ ΛΟΓΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἢ τοῦ ἑαυτοῦ μας Ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως μποροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν καὶ μέσα στοὺς τοποχρονικοὺς κόσμους, ὅμως, τῆς γαλήνης, ὄχι τῶν θυελλῶν, τῶν παθῶν, τοῦ πόνου.

Τώρα ἄς σχηματίσωμεν μίαν ἀμυδρὴν Ἰδέαν τοῦ τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Τὸ πᾶν. Ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἴστια τῶν πάντων, χαρακτηριστικόν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ἀλλὰ, πῶς μποροῦμεν νὰ ἀντιληφθοῦμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἂν δὲν τὸ ἐνδύσωμεν μὲ ὅτι τὸ χαρακτηρίζει;

Κάποτε, μετὰ τὴν τελευταίαν θέωσιν ὁ ἄνθρωπος πλέον Πνεῦμα θὰ προσεγγίσῃ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ. Καί αὐτὸ μᾶς εἶπεν καὶ ὁ ἴδιος ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ.

"ΠΝΕΥΜΑ ὁ ΘΕΟΣ καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ΑΥΤΟΝ ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν".

Ἀλλὰ ὡς τότε, δὲν μποροῦμεν νὰ εὐρισκώμεθα σὲ μίαν ἀμφιβολίαν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τὴν Ζωὴν, ἀπ' ὅπου καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἔλθῃ.

Σὲ κάποιο μάθημα εἴχαμε περὶ ὅτι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ εἷς καὶ ἓν Μόνος ΘΕΟΣ εἰς τὴν Πολλαπλότητάν ΤΟΥ.

Τί εἶναι αὐτή ἡ Πολλαπλότης; Καί πῶς ὁμιλοῦμεν διὰ τὸν Μικρόκοσμον ἄνθρωπον καὶ τὸν ὀνομάζομεν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ;

Μήπως εἰς τὴν πολλαπλότητα αὐτῆ; Τί εἶναι ἡ πολλαπλότης αὐτῆ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ;

Εἰς καὶ ἴδιος ΘΕΟΣ ὁ ἐκφράζων ἐντός τοῦ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ὡς ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, δύο μόνον θά ἔλεγα καταστάσεις κοῦ μποροῦμεν νά ἀντιληφθοῦμεν, ὡστόσον, ὁ Ἄπειροδιάστατος εἶναι κατὰ πέραν τῆς ἀντιληψέως μας, πέραν ἀνθρωπίνης καὶ Ἀρχαγγελικῆς διανοίας.

Ὡστε νά μὴν περιορισωμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ μέσα στοῦν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ σέ δύο μόνον καταστάσεις, τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ τὸ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ἀλλὰ εἰς ἄπειρες, τέες ὅποτες δέν μπορεῖ νά συλλάβῃ κανεὶς ἄνθρωπος οὔτε καὶ μετὰ τὴν πρώτην του θέωσιν τὴν Χριστοεναίσθησιν, ἴσως, θά ἀντιληφθῆ αὐτό μετὰ τὴν δευτέραν του θέωσιν τὴν Θεοεναίσθησιν.

Πολλαπλότης τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Ἡ πολλαπλότης τοῦ ΚΥΡΙΟΥ εἶναι εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, καὶ εἶναι ἓνα καὶ μόνον ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἡ φύσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Διότι ἂν δέν ἦτο οὕτω πως, τότε θά εἶχαμεν πολλοὺς Θεοὺς καὶ ὄχι ἓνα καὶ μόνον ΘΕΟΝ.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἡ Πολλαπλότης τοῦ ΚΥΡΙΟΥ εἶναι εἰς τὴν ἔκφρασιν ΤΟΥ ἐντός τοῦ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ, ΕΙΣ ὅμως ΚΥΡΙΟΣ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μέσα στήν Θεῖαν ΤΟΥ Αὐτόρκειαν.

Πολλαπλότης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, διακρίνεται μέσα στοὺς Νοητοὺς, Ἐπὲρ Νοητοῦς, Νοητικοὺς κόσμους, Ψυχικοὺς καὶ παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον.

Πρῶτον, ὡς ἔκφρασις τοῦ ΕΛΥΤΟΥ ΤΟΥ, Ζωῆς, ὡς φαινομένου τῆς ζωῆς. Ἡ πρώτη ἔκφρασις τῆς Πολλαπλότητος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Καὶ θά ἔλεγα αὐτῆ εἶναι καὶ ἡ Πολλαπλότης ἡ ὁποία περικλείει τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν, καὶ εἶναι οἱ Ἀρχάγγελοι εἰς ὅλες τῶν τέες τάξεις, ΘΡΟΝΟΥΣ, ΑΡΧΕΣ, ΚΥΡΙΟΤΗΤΕΣ, ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ, ΣΕΡΑΦΕΙΜ, τοὺς Ἀρχοντας τῶν Στοιχείων.

Ἀρχοντας τῶν Στοιχείων. Αὗτοι τώρα πάλιν μετὰ τὴν σειράν τους ἐκφράζουν μιὰν οἰκὴν τους πολλαπλότητα γιατί εἶναι ὅμοιοι μετὰ τὸν ΠΑΤΕΡΑ.

Ἄς πάρωμεν τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ εἰς τὴν πολλαπλότητά ΤΟΥ. Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ἡ πρώτη ἔκφρασις, ὁ Μονογενὴς καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, πλήρης, ἀρχίζει νά ἐκφράζῃ τὸν ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ, σέ Λογοϊκῆς ὄντοτητες. Οἱ θεῖες Μονάδες προεκτείνουσι διὰ τοῦ ΛΟΓΟΥ καὶ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου ἀνθρώπου. Μήπως ὡς Λογοϊκὰ ὄντα, - δέν λέγω Λογικά - Λογοϊκὰ ὄντα, οἱ ἄνθρωποι ὅλοι, δέν εἶναι ἡ πολλαπλότης μέσα εἰς τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ὡστόσον, καθένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους φαινόμενον τῆς ζωῆς εἶναι μίαν ξεχωριστὴν Μονάδα. Δέν ὁμιλῶ τώρα γιὰ τὴν Θεῖαν Μονάδα ἑαυτὸν μας. Γιὰ τὸ ἄτομον ὁμιλῶ.

Ὡστε ἡ Θεῖα πολλαπλότης, δέν μᾶς δίδει ἓνα, καὶ μετὰ ἄπειρον ἀριθμὸν μέσα του χαμηλοτέρων εἰς ἔκφρασιν, ἰκανοτήτων καὶ φύσιν, ὄντοτήτων, ἀλλὰ πλήρη, Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν.

Καί, εὐρίσκομεν αὐτὰ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν πολλαπλότητά Του, ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. Τὸ ἴδιον καὶ τοῦ ἍΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Καὶ εἰς τὴν πολλαπλότητά Του τὸ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ περικλείει, ὅλες τέες Ἀγγελικῆς καὶ Ἀρχαγγελικῆς τάξεις.

Μετὰ βλέπομεν τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ μέσα στοῦν παχυλὸν κόσμον, τὸν κόσμον τῶν ἀτόμων, τῶν κυττάρων, καὶ βλέπομεν καὶ πάλιν τὴν πολλαπλότητα μέσα στοῦν φυσικὸν κόσμον, ἀλλὰ, πάντοτε, διὰ νά ἐξυπηρετήσῃ κατὰ τὸ ἀνώτερον.

Ἐχομεν τὸν ἄνθρωπον στήν κοίτην του πολλαπλότητα. Δισθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ὁ ἄνθρωπος ὡς τὸ ὑλικὸν του σῶμα, αἷμοσφαίρια, κύτταρα, κύτταρα τὰ ὅποια διαφέρουσι μεταξύ των ὡς ἐκ τῆς θέσεως κοῦ εὐρίσκονται, τὰ ἄτομα τῶν κοκκίων, τῶν μυῶνων, τῶν φλεβῶν τῶν ἀρτηριῶν, τῆς σαρκός, τῶν ὕγρων μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τοῦ αἵματος.

Μπορεῖτε νά σκεφθῆτε πόσα δισεκατομῦρια κυττάρων ἐργάζονται ἀρμονικά μέσα σέ ἕνα ἀνθρώπινον ὑλικόν σῶμα, γιά νά εἶναι τέλειον καί πλήρες ἕναν ἀνθρώπινον ὑλικόν σῶμα ἢ ἕνα σῶμα ζώου ἢ φυτοῦ;

Πρέπει νά ἔχωμεν σέ πλήρη ἀρμονίαν τήν πολλαπλότητα:

Μποροῦμεν νά ποῦμεν ἕνα κύτταρο ὑπερτερεῖ τοῦ ἄλλου; Ἄσφαλῶς ὄχι.

Καί αὐτά διὰ νά ἐξυπηρετήσουν κάποιον ἄλλον σκοπόν, πλήρως νά ἐκφρασθῆ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς μέσα στό ὑλικόν σῶμα ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις καί μετὰ ἔχομεν τὸ ψυχικόν σῶμα ποῦ ἐπίσης ἔχει ἐξήν δικήν του πολλαπλότητα ὡς θά γνωρίσωμεν ἀργότερα, σέ τρόπον ἐκφράσεως συναισθημάτων. Τὸ ἴδιον καί τὸ Νοητικόν σῶμα εἰς ποιότητα καὶ στοιχειακῶν τὰ ὅποια δημιουργεῖ καί ἐξαποστέλλει καί δέχεται πίσω:

Ἔστε ζωῆ εἶναι πολλαπλότης, καί φαινόμενον τῆς ζωῆς ἐπίσης πολλαπλότητος.

Ἔς ὑλική ἐκφρασις, ὑλικόν σῶμα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὡς καί τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ἔχομεν τὸ ὑλικόν σύμπαν στήν δικήν του πολλαπλότητα τὸ Ψυχικόν, τὸ Νοητικόν καί πέραν τούτων. Ὅμως προσέξετε διότι τώρα θά κάμωμεν ἕναν παραλληλισμόν.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐκφράζει τὸν Εἶναι τοῦ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καί αὐτός πάλιν, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὑπὸ ἄλλην μορφήν ἐκφράζει τὸν Εἶναι τοῦ σέ μίαν δικήν του πολλαπλότητα μέσα εἰς τοὺς κόσμους. Καί, ἡ πολλαπλότης αὕτη, ἀνθρώπων καί ἄλλων ὄντων, παρ' ὄλον ποῦ θά δημιουργήσουν μίαν δικήν των, - ἐκάστη ἀκτινοβολία, - ὄντοτητα, ἐντούτοις μεστὴν πολλαπλότητα ἔχουν τήν θέσιν των. Ἐκαστος ἀνθρώπος κάποτε, ὅταν "τά πάντα θά εἶναι ἐν πᾶσι", θά αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ὡς τὸν ὄντοποιηθέντα ἑαυτόν του, ἀλλά καί ὡς τὸ σύνολον τῆς πολλαπλότητος. Διαφορετικά πῶς θά εἰσῆρχετο εἰς τήν θέωσιν;

Τὴν κατάστασιν αὕτην μᾶς τὴν εἶχεν δώσει ὁ ἴδιος ὁ Ἁγαπημένος ΙΗΣΟΥΣ ὅταν ἔλεγεν, "Ἐγὼ καί ὁ ΠΑΤΗΡ ἕν ΕΣΜΕΝ". Ὅσπόσον δέν ἔλεγεν "Ἐγὼ εἶμαι ὁ ΠΑΤΗΡ, ἀλλά Ἐγὼ καί ὁ ΠΑΤΗΡ ἕν ΕΣΜΕΝ".

Εἶμεθα τώρα εἰς θέσιν θά ἀντιληφθοῦμεν τί εἶναι ἡ Θεία Πολλαπλότης καί ποῖα εἶναι ἡ θέσις μᾶς μέσα σ' αὕτην τὴν Θείαν Πολλαπλότητα.

Τελείωσις ἀπομονωμένη δέν εἶναι τελείωσις. Καί θέωσις χωρὶς νά εἶμεθα πλήρης καί πλήρως ἐνειρμονισμένοι μὲ τὴν Θείαν Πολλαπλότητα δέν εἶναι νοητή, δέν εἶναι Μακαριότης, δέν εἶναι θέωσις πραγματική.

Ἄσφαλῶς ὅμως διὰ νά γνωρίσωμεν τὴν Θείαν πολλαπλότητα τόσον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ὅσον καί τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, θά πρέπη νά τὴν μελετήσωμεν εἰς τὰ πικρὰ χαμηλά της στάδια. Μὰ τὴν μελετήσωμεν μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον καί θά ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ παχυλόν μᾶς ὑλικόν σῶμα.

Μέσα στόν κόσμον τῆς χωριστικότητος ὑπάρχουν διαφοραί, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν ὑπάρχουν. Ἄν εἶχεν μίαν συνείδησιν ἕνα δάκτυλόν σας καί τὴν ἴδιαν συνείδησιν τὸ ἄλλο δάκτυλό σας. Τὰ δύο δάκτυλα διαφέρουν τὸ ἕνα τοῦ ἄλλου. Ἐφ' ὅσον ἡ συνείδησις περιορίζεται εἰς τὸ δάκτυλον ἀντιλαμβάνεται τὴν συνείδησιν τοῦ ἑτέρου δακτύλου ὡς κάτι ξένον πρὸς αὐτήν. Ὅταν ὅμως εἰσέλθῃ ἡ συνείδησις αὕτη μέσα εἰς τὴν παλάμην καί μπορεῖ νά αἰσθάνεται τὰ δάκτυλα, ἔχει τὴν αἴσθησιν τοῦ δακτύλου τοῦ καθ' ἑνός καί τῆς παλάμης, τοῦ ὅλου. Τὸ ἴδιον θά εἴπωμεν διὰ τὸ χέρι, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὡσπόσον, στήν δικήν σας συνείδησιν, τόσον τὸ δεξιὸ χέρι ὅσον καί τὸ ἀριστερὸ χέρι εἶναι δικό σας, μέλη τοῦ ἑαυτοῦ σας. Τὸ ἴδιο θά εἴπω καί διὰ τοὺς πόδας, διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, δι' οἷονδήποτε ἄλλον ὄργανον τοῦ ὑλικοῦ σας σώματος. Καί ἂν ἕνα μέλος, λέγει ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀποστολος, πάσχει, τὰ πάντα συμπάσχουν, νοουμένου ὅτι θά εἰσέλθουν εἰς αὐτήν τὴν πολλαπλότητα τοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Ὅμοιο μὲ αὐτὸ ἔχομεν ὅταν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ψυχικὴν πολλαπλότητα.

Ἐχομεν τώρα τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας, σὲ πρῶτα στάδια, τῆς τηλαισθησίας, τὰ πρῶτα στάδια. Ὄταν ὅμως προχωρήσῃ ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν Παναγίην καὶ τὴν τελείωσιν καὶ αἰσθάνεται ἕνα μὲ ἡγαπημένα πρόσωπα, ὁ χῶρος δὲν ἔχει κιμβίαν σημασίαν. Καὶ ὅταν ἕνα ἄτομο ὑποφέρει καὶ τὸ ἄλλον συνυποφέρει, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον, κατ'ἀρχὴν, ἀργότερα ὅμως εἰς τὸν συντονισμόν θὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον.

Αὐτὴν τὴν λέξιν συντονισμόν ὡς καὶ τὴν λέξιν ἐναισθησίαν ἔχομεν ἀναφέρει πολλές φορές, τώρα ὅμως εἶναι καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ πλήρη νοήματα τῶν λέξεων αὐτῶν.

Τί εἶναι ὁ συντονισμός; Τί εἶναι ἡ ἐναισθησία; Εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον, τί εἶναι ὁ συντονισμός καὶ τί εἶναι ἡ ἐναισθησία, εἰς τὸν κόσμον τῶν σκέψεων, τῶν διαλογισμῶν; Τί εἶναι ἡ ἔννοια τῆς λέξεως συντονισμός καὶ τῆς λέξεως ἐναισθησία μέσα εἰς τὸν Νοητὸν κόσμον, μέσα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Οὐράνιου Ἄνθρώπου, τῆς Ἰδέας τοῦ Ἄνθρώπου, προεκτάσεις τοῦ ὁποῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι; Ἐχομεν κοινὸν σημεῖον. Ὄταν κάποτε ἕνας καὶ πολλοὶ ἔχουν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτόν, ἐνοιασθῶνθῃ μὲ τὴν Ἰδέαν ἄνθρωπο, τὸν Οὐράνιον Ἄνθρωπον, καὶ ὁ τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος εἶπεν, ὅπως ἔχομεν ἐνδυσθῇ τὸν θνητὸν ἄνθρωπον θὰ ἐνδυσθῶμεν καὶ τὸν Οὐράνιον Ἄνθρωπον, ὅπως ἔχωμεν ἐνδυσθῇ τὸν Χοῦκὸν Ἄνθρωπον θὰ ἐνδυσθῶμεν καὶ τὸν Οὐράνιον Ἄνθρωπον. Τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι, πλήρως αὐτὸς ποῦ ἔχει ἐνοιασθῶνθῃ μὲ τὸν Οὐράνιον Ἄνθρωπον, γνωρίζει, αἰσθάνεται ὅτι πάντες εἶναι ὁ ἑαυτὸς του.

Ὅχι μόνον αὐτοὶ ποῦ ἔχουν προεκταθῇ διὰ τῆς ἰδίας θείας Μονάδος ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων τῶν ἄλλων ἰδεῶν νοουμένου ὅτι ἔχουν διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸ θὰ συμβῇ ὅμως, ἀφοῦ συμπληρώσῃ τὸσον αὐτὸς ἕσον καὶ ἀρκετὰ μέλη, ἀκτινοβολῆαι τοῦ ἐσώτερου ἑαυτοῦ του θείας Μονάδος καὶ τὰς ἐπιτὰ ἀκτίνας ἐκφράσεως. Δι' αὐτὰς θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερα.

Τότε, θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι, ἀδικῶντας ἕναν συνάνθρωπον του τὸν ὁποῖον θεωροῦσεν ξένον, ἐχθρόν, πολέμιον, τώρα ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του πολεμοῦσε, τὸν ἑαυτὸν του ἀδικοῦσε, τὸν ἑαυτὸν του πλήγωνε, τὸν ἑαυτὸν του ταλαιπωροῦσε. Καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ κάποια τιμωρία, ὅχι ἐπιβεβλημένη ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀληθείας, μιᾶς πραγματικότητος ποῦ δὲν ἐνοοῦσε ἐφ' ὅσον ζοῦσε μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀγνοίας.

Ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας μὲ τὸ φῶς καὶ τὸν πυρσὸν τῆς ἀληθείας θὰ δῇ θαραλλέα τὴν πραγματικότητα, κατ'ἀρχὴν θὰ ἀποκομίσῃ γνώσεις τέες ὁποῖες θὰ ἀφομοιώσῃ καὶ θὰ μεταβάλῃ σὲ σοφίαν, κτῆμα τοῦ ἐσώτερου ἑαυτοῦ του Ψυχῆς Αὐτοεπιγνώσεως.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, δηλαδή, συντονισμός μὲ τὸν Πολύ Ἠγαπημένον ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, Λογοῦκαὶ προεκτάσεις τοῦ ὁποῦ πάντες εἴμεθα, δὲν εἴμεθα ὅμως ΕΚΕΙΝΟΣ ὡστὸσον, εἴμεθα μέσα εἰς τὴν Λογοῦκὴν Πολλαπλότητα, πλήρως ὡστὸσον ΕΚΕΙΝΟΣ εἶναι ὁ Μεγάλος Ἀδελφός μας. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμήν δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν σας, ὅτι, κάποτε θὰ χαθῶμεν μέσα, εἴτε στὴν Λογοῦκὴν συνείδησιν ἢ τὴν συνείδησιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ. θὰ κερδίσωμεν μιάν θείαν Ὀντοποίησιν ὡς κέντρον λήψεως ἐντυπώσεων καὶ ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, καὶ κέντρον γνώσεως μέσον τῆς ἐναισθησίας τῶν πάντων ἐν τῷ ΑΠΟΛΥΤΩ ΕΙΝΑΙ. Ἀσφαλῶς θὰ χρειασθῇ πολὺς διαλογισμός διὰ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὰ νοήματα αὐτά.

"Ἐπιῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".